Иглз - Хуб ва бад

Аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо бо болҳо мепаранд; медаванд ва хаста намешаванд; ва роҳ мераванд ва хаста намешаванд. Ишаъё 40:31
Агар ту худро мисли уқоб баланд кунӣ ва лонаи худро дар миёни ситорагон гузорӣ, Ман туро аз он ҷо фурӯ хоҳам фуруд овард, мегӯяд Худованд. Убодё 1:4

Панҷтабор

Шумо дидед, ки Ман бо мисриён чӣ кор кардам, ва чӣ гуна шуморо бар болҳои уқоб бардоштам ва шуморо назди Худ овардам. Хуруҷ 19:4

Ва инҳо аз байни паррандагон нафратоваранд; онҳоро хӯрдан мумкин нест, онҳо нафратоваранд: уқоб, оссифраж, уқоб, ва қу, ва пеликан, ва уқоби алп, Левит 11:13,18

Аммо инҳоянд, ки аз онҳо набояд бихӯред: уқоб, оссифраж, уқоб, ва пеликан, уқоби гир ва карморант, Такрори Шариат 14:12,17

Худованд аз дурдаст, аз канори замин халқеро бар зидди ту хоҳад овард, ки мисли уқоб тез парвоз мекунад; халқеро, ки забонашро ту нахоҳӣ фаҳмид; Такрори Шариат 28:49

Мисли уқобе, ки лонаашро мебандад, бар чӯҷаҳои худ мепарад, болҳояшро паҳн мекунад, онҳоро мегирад ва бар болҳояш мебарад: ва танҳо Худованд ӯро роҳнамоӣ кард, ва худои бегонае бо ӯ набуд. (Такрори Шариат 32:11-12)

Шеър

Шоул ва Йӯнотон дар ҳаёташон зебо ва гуворо буданд, ва дар маргашон аз ҳам ҷудо нашуданд: онҳо аз уқобҳо тезтар ва аз шерҳо қавитар буданд. 2 Подшоҳон 1:23

Онҳо мисли киштиҳои тезгузар гузашт, мисли уқобе ки ба сӯи сайд мешитобад. Айюб 9:26

Оё уқоб бо фармони Ту парвоз мекунад ва лонаи худро дар баландиҳо месозад? Айюб 39:27

(Забури Довуд.) Худовандро муборак гӯй, эй ҷони ман, ва ҳар он чи дар ман аст, исми муқаддаси Ӯро муборак гӯй. Худовандро муборак гӯй, эй ҷони ман, ва ҳамаи неъматҳои Ӯро фаромӯш накун: Ки даҳони туро бо некиҳо сер мекунад, то ки ҷавонии ту мисли уқоб нав шавад. Забур 103:1-2,5

Оё ту чашмони худро ба он чизе дӯхтаӣ, ки нест? Зеро сарват худ аз худ бол месозад; онҳо мисли уқоб ба сӯи осмон парвоз мекунанд. Масалҳо 23:5

Чашме, ки падарашро масхара мекунад ва аз итоати модараш нафрат мекунад, зоғҳои водӣ онро мекананд ва уқобҳои ҷавон онро мехӯранд. Се чиз барои ман аз ҳад аҷиб аст, бале, чорто,

ки ман намедонам: роҳи уқоб дар ҳаво; роҳи мор бар санг; роҳи киштӣ дар миёни баҳр; ва роҳи марде бо духтар. Масалҳо 30:17-19

Пайғамбарон

Аммо онҳое ки ба Худованд умед мебанданд, қуввати худро нав хоҳанд кард; мисли уқобҳо бо болҳо мепаранд; медаванд ва хаста намешаванд; ва роҳ мераванд ва хаста намешаванд. Ишаъё 40:31

Инак, ӯ мисли абрҳо хоҳад омад, ва аробаҳояш мисли тундбод хоҳанд буд, ва аспҳояш аз уқобҳо тезтаранд. Вой бар мо, зеро ки мо тороҷ шудаем. Ирмиё 4:13

Зеро Худованд чунин мегӯяд: «Инак, ӯ мисли уқоб парвоз хоҳад кард ва болҳои худро бар Мӯоб паҳн хоҳад кард». Ирмиё 48:40

Эй, ки дар шикофҳои санг сокин ҳастӣ ва баландии теппаро нигоҳ медорӣ, даҳшати ту ва ғурури дилат туро фиреб додааст. Агар ту лонаи худро мисли уқоб баланд кунӣ ҳам, Ман туро аз он ҷо фурӯ хоҳам фуровард, мегӯяд Худованд. Инак, ӯ мисли уқоб парвоз хоҳад кард ва болҳояшро бар Бозра паҳн хоҳад кард ва дар он рӯз дили мардони пурқудрати Адӯм мисли дили зане хоҳад буд, ки дар ранҷ аст. Ирмиё 49:16,22

Таъқибкунандагони мо аз уқобҳои осмон тезтаранд: моро дар кӯҳҳо таъқиб мекарданд, дар биёбон барои мо камин мегузоштанд. Навҳаҳои Ирмиё 4:19

Дар мавриди намуди чеҳраҳояшон, ки чор нафарашон дар тарафи рост чеҳраи одам ва дар тарафи чап чеҳраи шер доштанд, ва чор нафарашон дар тарафи чап чеҳраи гов доштанд, ва чор нафарашон низ чеҳраи уқоб доштанд. Ҳизқиёл 1:10

Ва ҳар яке чор чеҳра дошт: чеҳраи аввал чеҳраи каррубӣ буд, ва чеҳраи дуюм чеҳраи одам, ва чеҳраи сеюм чеҳраи шер ва чеҳраи чорум чеҳраи уқоб. Ҳизқиёл 10:14

Ва бигӯй: «Худованд Худо чунин мегӯяд: уқоби бузурге бо болҳои калон, дарозбол ва пур аз парҳои гуногунранг ба Лубнон омад ва шохаи баланди арзро гирифт. Ва уқоби бузурги дигаре бо болҳои калон ва парҳои зиёд буд; ва инак, ин ток решаҳои худро ба сӯи он хам кард ва шохаҳои худро ба сӯи он паҳн кард, то ки онро дар ҷӯякҳои киштзораш об диҳад». Ҳизқиёл 17:3,7

Дар ҳамон соат ин ҳодиса бар Набукаднесар ба амал омад: ӯ аз байни одамон ронда шуд ва мисли говҳо алаф мехӯрд ва баданаш аз шабнами осмон тар шуд, то даме ки мӯйҳояш мисли парҳои уқоб ва нохунҳояш мисли чанголҳои парранда сабзиданд. Дониёл 4:33

Аввалинаш мисли шер буд ва болҳои уқоб дошт; ман нигоҳ кардам, то он даме ки болҳояш канда шуданд, ва он аз замин бардошта шуд ва мисли одам ба пойҳояш истод, ва дили одамӣ ба он дода шуд. Дониёл 7:4

Карнайро ба даҳони худ бигзор, ки ӯ мисли уқоб ба хонаи Худованд хоҳад омад, зеро онҳо аҳди Маро поймол карданд ва шариати Маро поймол карданд. Ҳушаъ 8:1

Агар ту худро мисли уқоб баланд кунӣ ва лонаи худро дар миёни ситорагон гузорӣ, Ман туро аз он ҷо фурӯ хоҳам фуруд овард, мегӯяд Худованд. Убодё 1:4

Барои фарзандони нозуки худ мӯйҳои худро кал кун ва тароша кун; мӯйҳои худро мисли уқоб калон кун, зеро онҳо аз ту ба асирӣ рафтаанд. (Мико 1:16)

Аспҳои онҳо аз палангҳо тезтар ва аз гургҳои шомгоҳон хашмгинтаранд; ва саворони онҳо паҳн хоҳанд шуд, ва саворони онҳо аз дур хоҳанд омад; онҳо мисли уқобе, ки барои хӯрок шитоб мекунад, парвоз хоҳанд кард. Ҳабаккук 1:8

Аҳди Ҷадид

Зеро ҳар ҷое ки ҷасад бошад, уқобҳо дар он ҷо ҷамъ хоҳанд шуд. Матто 24:28

Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Куҷост, эй Худованд?» Ва Ӯ ба онҳо гуфт: « Ҳар ҷое ки ҷасад бошад, уқобҳо дар он ҷо ҷамъ мешаванд». Луқо 17:37

Ва ҳайвони аввал мисли шер буд, ва ҳайвони дуюм мисли гӯсола, ва ҳайвони сеюм чеҳрае мисли одам дошт, ва ҳайвони чорум мисли уқоби парвозкунанда буд. Ваҳй 4:7

Ва ба зан ду боли уқоби бузурге дода шуд, то ки вай ба биёбон, ба макони худ парвоз кунад, ки дар он ҷо аз пеши мор барои як замон ва замонҳо ва нисфи замон ғизо гирад. Ваҳй 12:14

Апокриф

Сипас хоб дидам ва инак, аз баҳр уқобе баромад, ки дувоздаҳ боли пардор ва се сар дошт. Ва ман дидам, ки инак, уқоб бо парҳояш парвоз карда, бар замин ва бар онҳое, ки дар он зиндагӣ мекунанд, ҳукмронӣ мекард. Ва ман дидам, ки инак, уқоб бар чанголҳояш бархоста, ба парҳояш гуфт: «Ва дигар дар бадани уқоб набуд, балки се саре, ки истода буданд ва шаш боли хурд». Ва ман дидам, ва инак, гӯё шери ғуррон аз ҷангал ронда шуда буд. Ва ман дидам, ки ӯ овози одамиро ба уқоб фиристода, гуфт: «Ва аз ин рӯ, эй уқоб, на болҳои даҳшатноки ту, на парҳои бадхоҳи ту, на сарҳои бадхоҳи ту, на чанголҳои зараровари ту, на тамоми бадани худхоҳи ту дигар пайдо нашав». 2 Эзро 11:1,5,7,23,37,45

Ва ҳангоме ки шер ин суханонро ба уқоб мегуфт, ман дидам, ки дигар пайдо нашуданд, ва тамоми бадани уқоб сӯхта буд, ба тавре ки замин дар тарси бузурге қарор гирифт. Сипас ман аз изтироб ва беҳушии ақли худ ва аз тарси бузург бедор шудам ва ба рӯҳи худ гуфтам: «Уқоб, ки ту ӯро дидӣ, ки аз баҳр баромад, салтанатест, ки дар рӯъёи бародарат Дониёл дида шуда буд. Ва аз онҳое ки дар он ҷо зиндагӣ мекунанд, бо зулми зиёд, аз ҳамаи онҳое ки пеш аз онҳо буданд, зиёдтар аст, бинобар ин онҳо сари уқоб номида мешаванд. Ва шер, ки ту ӯро дидӣ, ки аз ҷангал баромада, ғуррид ва бо уқоб сухан гуфт ва ӯро барои беадолатӣ бо ҳама суханоне, ки шунидаӣ, сарзаниш кард; 2 Эзрос 12:1,3,11,24,31

Ҳанӯх

Ва онҳо ба пайдоиши ҳайвоноти саҳроӣ ва паррандагон шурӯъ карданд, то ки ҷинсҳои гуногун пайдо шаванд: шерҳо, палангҳо, гургҳо, сагҳо, кафторҳо, хукҳои вахшӣ, рӯбоҳҳо, санҷобҳо, хукҳо, лочинҳо, каргасон, калтакалосҳо, уқобҳо ва зоғҳо; ва дар байни онҳо гови сафед таваллуд шуд. Ҳанӯх 89:10

Ва баъд аз он ман дар рӯъёи худ дидам, ки ҳамаи паррандагони осмон меоянд, уқобҳо, каргасон, калтакалосҳо ва зоғҳо; аммо уқобҳо ҳамаи паррандагонро роҳбарӣ мекарданд; ва онҳо ба хӯрдани он гӯсфандон ва кашидани чашмонашон ва хӯрдани гӯшти онҳо шурӯъ карданд. Ва гӯсфандон дод заданд, зеро гӯшти онҳоро паррандагон мехӯрданд, ва ман дар хобам ба он чӯпон, ки гӯсфандонро мечаронд, нигоҳ кардам ва нола кардам. Ва дидам, ки он гӯсфандонро сагҳо, уқобҳо ва калтакалосҳо хӯрданд ва онҳо на гӯшт ва на пӯст ва на пайванд дар онҳо боқӣ монданд, то он даме ки танҳо устухонҳояшон дар он ҷо монданд: ва устухонҳои онҳо низ ба замин афтоданд ва гӯсфандон кам шуданд. Ҳанӯх 90:2-4

Ва бо вуҷуди ҳамаи ин, он уқобҳо, каргасон ва зоғҳо ва калтакалосҳо гӯсфандонро пора-пора мекарданд ва ба онҳо ҳамла мекарданд ва онҳоро мехӯрданд: гӯсфандон ҳанӯз хомӯш монданд, аммо гӯсфандон нола мекарданд ва фарёд мезаданд. Ва ман дидам, ки чӯпонон ва уқобҳо ва он каргасон ва калтакалосҳо омаданд ва ба зоғҳо фарёд заданд, ки шохи он гӯсфандро бишкананд ва онҳо бо он меҷангиданд ва он бо онҳо меҷангид ва фарёд мезад, ки кӯмакаш биёяд. Ҳамаи уқобҳо, каргасон ва зоғҳо ва калтакалосҳо ҷамъ омаданд ва ҳамаи гӯсфандони саҳро бо онҳо омаданд, бале, ҳама якҷоя омаданд ва ба якдигар кӯмак карданд, ки он шохи гӯсфандро бишкананд. Ҳанӯх 90:11,13,16

Ва дар рӯзи мусибати гунаҳкорон фарзандони шумо мисли уқобҳо савор хоҳанд шуд ва баланд хоҳанд шуд, ва лонаи шумо аз каргасон баландтар хоҳад буд, ва шумо ба шикофҳои замин ва шикофҳои санг то абад мисли конусҳо пеши бадкорон хоҳед рафт, ва сиренаҳо аз шумо оҳ хоҳанд кашид ва гиря хоҳанд кард. Ҳанӯх 96:2

Китобҳои гумшудаи Китоби Муқаддас

Аммо чаро Мусо гуфт: «Аз хук нахӯред, на уқоб ва на қирғин; на зоғ; на моҳие, ки пулакча надорад?» — ҷавоб диҳед, ки аз ҷиҳати рӯҳонӣ ӯ се таълимотро дарк кардааст, ки аз он ҷо ҷамъоварӣ карда мешуданд. Ӯ мегӯяд: «Уқоб ва қирғин ва на калтакалос ва на зоғро нахӯред; яъне бо касоне, ки намедонанд бо меҳнат ва араќи худ чӣ гуна хӯрок ба даст оранд, балки бо бадхоҳӣ чизҳои дигаронро мехаранд ва барои онҳо дом мегузоранд, дар ҳоле ки дар айни замон ба назар чунин мерасад, ки онҳо бегуноҳии комил зиндагӣ мекунанд». Номаи умумии Барнаббо 9:1,4

Китобҳои фаромӯшшудаи Адан

Ва подшоҳ ба ӯ нигарист, ӯро дар ҳолати нодорӣ дид, ки мӯяш мисли ҳайвоноти ваҳшӣ дароз ва нохунҳояш мисли чанголҳои уқоб дароз шуда буданд ва баданаш аз хок олуда шуда буд ва ранги чеҳрааш тағйир ёфта, пажмурда шуда буд ва акнун мисли хокистар буд. Қиссаи Аҳикор 4:26

Ва Ҳайқор ба манзили худ рафт ва ба шикорчиён амр дод, ки ду уқоббачаи ҷавонро барои ӯ бигиранд ва онҳо онҳоро дастгир карда, назди ӯ оварданд; ва ба бофандагони ресмон амр дод, ки барои ӯ ду ресмони пахта бофанд, ки ҳар кадоме ду ҳазор зироъ дарозӣ дошта бошанд ва дуредгаронро биёрад ва ба онҳо амр диҳад, ки ду қуттии калон созанд ва онҳо ин корро карданд. Сипас ӯ ду писарбачаи хурдсолро гирифт ва ҳар рӯзро бо қурбонии барраҳо ва сер кардани уқобҳо ва писарон сарф кард ва писаронро ба пушти уқобҳо савор кард ва онҳоро бо гиреҳи сахт баст ва ресмонро ба пойҳои уқобҳо баст ва онҳоро ҳар рӯз оҳиста-оҳиста ба боло, то масофаи даҳ зироъ, то он даме ки одат кунанд ва ба он таълим гиранд, парвоз карданд; ва

онҳо тамоми дарозии ресмонро то он даме ки ба осмон расиданд, боло рафтанд; писарон бар пушташон буданд. Сипас ӯ онҳоро ба худ кашид. Қиссаи Аҳикор 5:10-11

Пас подшоҳ аз ҷояш хеста, бо Ҳайқор нишаст ва ба ҷои васеъе рафт ва фиристод, ки уқобҳо ва писаронро биёранд ва Ҳайқор онҳоро баста, ба тамоми ресмонҳо ба ҳаво партофт ва онҳо чунон ки ӯ ба онҳо таълим дода буд, дод задан гирифтанд. Сипас, ӯ онҳоро ба худ кашид ва дар ҷойҳои худ гузошт. Ва подшоҳ ва онҳое, ки бо ӯ буданд, бо ҳайрати зиёд ҳайрон шуданд: ва подшоҳ Ҳайқорро аз байни чашмонаш бӯсид ва ба ӯ гуфт: «Эй маҳбуби ман, ба саломатӣ бирав! Эй ифтихори салтанати ман! Ба Миср ва ба саволҳои Фиръавн ҷавоб деҳ ва бо қудрати Худои Таоло ӯро мағлуб кун». Сипас бо ӯ хайрухуш кард ва лашкар ва лашкар ва ҷавонон ва уқобҳоро гирифта, ба сӯи манзилҳои Миср рафт; ва вақте ки расид, ба сӯи кишвари подшоҳ рӯй овард. Қиссаи Аҳиқор 5:16-18

Подшоҳ ҳама чизро барои ӯ омода кард ва онҳо ба макони васеъ рафтанд; ва Ҳайқор ва писаронаш ба он ҷо омаданд ва ӯ уқобҳо ва ҷавононро бо худ бурд; ва подшоҳ ва ҳамаи ашрофонаш рафтанд ва тамоми шаҳр ҷамъ омаданд, то бубинанд, ки Ҳайқор чӣ кор мекунад. Сипас Ҳайқор уқобҳоро аз қуттиҳо берун овард ва ҷавононро ба пушташон баста, ресмонҳоро ба пойҳои уқобҳо баста, ба ҳаво раҳо кард. Ва онҳо ба боло парвоз карданд, то он даме ки дар байни осмон ва замин монданд. Қиссаи Аҳиқор 6:11-12

Эй писарам! Пирии уқоб аз ҷавонии зоғ беҳтар аст. Қиссаи Аҳикор 7:48

Ва говҳои Яъқуб аз шодӣ хоҳанд давид, ва уқобҳои Исроил аз шодӣ парвоз хоҳанд кард, ва тамоми қавм Худовандро то абад ситоиш хоҳанд кард. Аҳди Яҳудо 4:32

Ва инак, гове бар рӯи замин, бо ду шохи калон ва болҳои уқоб дар пушташ; ва мо мехостем ӯро дастгир кунем, аммо натавонистем. Аммо Юсуф омад ва ӯро дастгир кард ва бо ӯ ба баландӣ баромад. Аҳди Нафтолӣ 2:6-7